

[Ministeren for offentlige arbejder.]

simpelt hen om refusion af de afholdte vejudgifter, altså 80 pct. af en hvilken som helst udgift efter regning og uden nogen begrænsning i, hvor store summer en amtskommune på denne måde kunne trække ud af vejmillionerne. Det ærede medlem udtalte ifølge Folketingstidende 1955-56, sp. 2990:

„..... og selv med en tilskudsprocent på 80 vil amtskommunerne på ethvert tidspunkt være meget interesserede i at udføre vejarbejder så økonomisk som overhovedet muligt.“

Jeg nævner kun dette, fordi jeg har noget svært ved at fatte sammenhængen i den argumentation, der nu føres frem fra de ærede medlemmers side over for København, og den, der dengang blev brugt over for amtskommunerne.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard var, som jeg har sagt, inde på, om denne sag kunne give anledning til en vis begrænsning i de bemyndigelser, der er givet trafikministeren på vejfundsområdet. Nu kunne man måske synes, at det mest nærliggende spørgsmål at rejse var, om ikke ministeren eller dog staten skulle have større bemyndigelse over for kommunerne på dette område. For det er jo således, at med hensyn til det, der er kernepunktet i kritikken: om det er nødvendigt for gennemførelsen af H. C. Andersens Boulevard at nedrive kreditorforeningen, da er det jo i virkeligheden et spørgsmål om at øve større indflydelse, ikke på ministeren, men på Københavns kommunalbestyrelses bedømmelse af sagen.

Det ærede medlem rejser nu i stedet det spørgsmål, om trafikministerens beføjelser er for vide, og dette kan naturligvis diskuteres. Men når man ser den enstemmighed, hvormed alle partier i borgerrepræsentationen har tilsluttet sig tanken om nedrivningen, kan man nu måske nok have sine tvivl om, hvorvidt behandlingen f. eks. i et udvalg af det høje ting på daværende tidspunkt ville have givet et andet resultat. Jeg må imidlertid minde om, at når trafikministeren har fået en så relativt vid beføjelse, så hænger det sammen med det princip, som hidtil er blevet hævdet af flertallet i det høje ting, nemlig at samtlige motorafgifter skal anvendes til vejformål. Den betragtning, der ligger bag ordningen,

er jo i virkeligheden den, at vejmillionerne er kommunernes penge, og at det, ministeren foretager, når han bevilger vejfondstilskud, ikke er at give en bevilling fra staten til kommunen, men at foretage en fordeling af en pulje mellem kommunerne indbyrdes. Jeg ved meget vel, at tiden er løbet fra denne opfattelse, og det er netop også derfor, regeringen har stillet forslag om, at motorafgifterne skal indgå i statskassen. Jeg skal nu ikke komme nærmere ind på dette i dag, idet vi ved den videre behandling af lovforslaget om tilskud til de offentlige veje vil få lejlighed til en mere udtømmende drøftelse af disse forhold. Lad mig blot tilføje, at jeg ikke på forhånd skal afvise tanken om en eller anden form for kontrol med ministerens beføjelser, hvis man kan finde en arbejdsform, der ikke bliver så kompliceret, at de kommunale myndigheders arbejde besværliggøres.

Om den foreslåede henvendelse til kommunalbestyrelsen udtalte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard (sp. 38):

„I en sådan henvendelse gennem ministeren ligger der selvfølgelig intet uvenligt over for Københavns kommune.“

Jeg er lige ved at sige, at det er næsten det eneste, der kan ligge i en sådan henvendelse, for det ærede medlem erkender jo selv, at kommunen har juridisk ret til at foretage nedrivningen af bygningen. Selv om det ærede medlem finder det udtryk, at staten altså nu skal hæve pegefingern på et område, hvor staten ingen beføjelser har, uklogt, kan jeg faktisk ikke finde noget, der karakteriserer forslaget bedre. Det mildeste, der kan lægges i denne løftede pegefing, er vel dette: I har ikke tænkt jer om. Det næste — og det er mere alvorligt, forekommer det mig — er at sige: I har ladet jeres dispositioner bestemme af, at det er staten, der betaler — og det var jo netop de ord, det ærede medlem brugte i sin motivering for det foreliggende forslag. Det er altså denne beskyldning imod Københavns kommune, som folketinget skal gøre til sin.

Det forekommer mig at være en så alvorlig sag at rejse en sådan beskyldning mod bystyret i Københavns kommune, at man efter min opfattelse i hvert fald ikke bør rejse den uden nøje at have sat sig ind i kommunalbestyrelsens overvejelser.